

Тайм-менеджмент

1. Таймер для пейзажу

Таймер у Юльчиному смартфоні енергійно й настирливо задзенькав. Телефон вібрував на гладкому столі й рухався поміж аркушів паперу, олівців, лайнерів і скетчбуків, мов товстий незграбний хрущ на мокрому склі. Не відразу Юлька зіскочила з ліжка і змахнула сигнал. Сьогодні був саме той день, коли їй найбільше хотілося відключити телефон разом з усіма його таймерами, будильниками і трекерами зосередження, загубити щоденник із погодинно розписаним розкладом.

— Юлю, дорога, збирайся на тренування. Виходимо за 10 хвилин, — нагадала мама з коридора. Часом дівчині здавалося, що мама — прибулець з іншої планети, де істотам вживлено чіпи-годинники з фіксованим розпорядком. І якщо одного разу цей розпорядок порушиться, вони не зможуть жити далі — розсиплються, як іржавий мотлох.

Замість складати в сумку купальник, рушник та шапочку, Юлька зачинила двері й упала на ліжко, запорпавшись носом в улюблену подушку. От би не йти нікуди сьогодні. Малювати пастеллю стежку в Горганах. Після походу в літньому таборі їй кортіло намалювати один пейзаж — гори, що дихають вологою після дощу, оповиваючи повітря сіро-блакитним серпанком. До цього місця вона часто поверталася подумки впродовж дня, бачила його виразно у снах. Можливо, той ранок і краєвид так запали в серце, бо під час походу не було жодних планів і нагадувань — тільки стежка, рух, краса довкола і власні думки.

Та часу на малювання бракувало. Його просто не знаходилося у Юльчиному щільному розкладі серед занять і тренувань. Тато каже, що організована людина встигає зробити всі важливі речі. А ще — що не можна стати успішним, якщо ти неорганізований. Її батьків усі вважають успішними: мама — популярна коучиня, а тато — радник у кількох великих компаніях. Вони точно знають, що доньці потрібні заняття з іспанської, плавання, курси з обробки відео, театральна студія, вокал. Не те щоб їй це не подобалося — заняття цікаві, і відео, які вона монтує, навіть перемагали на конкурсах. До того ж друзі завжди просять саме її знімати круті кліпи для командних проєктів у школі й шкільному самоврядуванні. Щоб витягнути цей розклад, Юлька вчиться керувати часом — у неї в смартфоні кілька програм для його відстежування. На кожну справу — свій дзвіночок-нагадування. Щовечора — обов'язкове планування розкладу на наступний день і збори речей та наплічників. Вона мусить бути організованою.

Сьогодні субота, і Юлька виділила дві години на малювання. Продумала кольорову схему, купила нові пастелі. Але нічого не малювалося. Красивий гірський пейзаж залишався в її уяві. Всі спроби були невдалі, все не те. Початкове натхнення змінилося роздратуванням. Минуло півтори години, у кошику для сміття росла гора подертих на клапті аркушів. Задзеленькало нагадування про тренування. Невдоволена Юлька вибухала від люті, бо її вимріяний час на творчість завершувався без результату.

— Юлю? — напіввимогливо-напівзапитально гукнула з передпокою мама. — Ми за-тримуємося.

«Дайте мені нарешті спокій!» — хотіла б крикнути Юлька і гримнути дверима, зачинившись у кімнаті. Натомість потягнулася по наплічник та гукнула:

— Іду, мам.